

Arrest

nr. 94 505 van 31 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 september 2012 hebben ingediend om schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 augustus 2012 waarbij de in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingediende aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 86 774 van 3 september 2012 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting van 18 september 2012.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 27 januari 2012 dienen de verzoekers, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

1.2 Op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken via de Eurodac-database wordt vastgesteld dat de verzoekers asiel hebben aangevraagd in Duitsland.

1.3 Op 2 februari 2012 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Duitse autoriteiten op grond van artikel 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening). Op 2 april 2012 stemmen de autoriteiten van Duitsland uitdrukkelijk in met de terugname van de verzoekers, in toepassing van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

1.4 Op 16 augustus 2012 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 23 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de in toepassing van artikel 9ter van vreemdelingenwet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.08.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

*Z.B. (R.R.: ...)
nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)
geboren te S. op (...)
+ echtgenoot : Z.T. (R.R.: ...)
En minderjarige kinderen : Z.G. (R.R.: ...)
Z.E. (R.R.: ...)
Z.E. geboren op (...) te Lier
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 23/08/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.4. Op 27 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater). Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de eerste verzoeker, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde Z.T.
geboren te S., op (in) (...)
van nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 23.01.2012 is toegekomen in België. Vier dagen later, op 27.01.2012, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.) te bezitten en geboren te zijn te "S." op 04.05.1968.

Uit het Eurodacverslag van 27.01.2012 blijkt dat betrokkene in Duitsland asiel heeft aangevraagd en de Duitse autoriteiten hebben op 02.04.2012 ingestemd met de terugname van bovengenoemd persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 01.02.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verder dat hij eerder asiel aanvroeg in Duitsland samen met zijn echtgenote Z.B. (o.v. ...) zijn zoon (Z. E.) en dochter (Z.G.). Betrokkene verklaarde dat hij Skopje in Macedonië in juni 2011 verlaten zou hebben per combi en richting Duitsland gereisd zou zijn waar hij in juni 2012 in Düsseldorf aangekomen zou zijn waar hij vervolgens asiel aanvroeg op 20.06.2011. Betrokkene verklaarde dat hij in Duitsland verbleef van 20.06.2011 tot 23.01.2012. Betrokkene stelt dat hij eerst in een opvangcentrum in Jena verbleef gedurende anderhalve maand en vervolgens overgeplaatst werd naar het opvangcentrum van "Saalfeld Saele" waar hij verbleven zou hebben tot hij zijn negatieve beslissing kreeg. Vervolgens zou betrokkene zijn gaan inwonen bij de zus van zijn echtgenote, A.B., in Düsseldorf, waar hij tot 23.01.2012 verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij per bus vanuit Duitsland naar België gereisd zijn waar hij op 27.01.2012 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Op basis van de resultaten in het Eurodacverslag van 27.01.2012 en de verklaringen van betrokkene dat hij in Duitsland asiel aanvroeg en van Duitsland naar België reisde, werd op 02.02.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Duitse autoriteiten overgemaakt voor betrokkene. De Duitse autoriteiten willigden, na een initiële weigering op 06.02.2012, dit verzoek tot terugname op 02.04.2012 in op basis van art. 16.1.e voor betrokkene. De Duitse autoriteiten gaven op de dezelfde dag eveneens hun akkoord tot terugname voor betrokkenes echtgenote Z.B. (o.v....) en haar twee kinderen Z.G. (...) en Z.E. (...) op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling

of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zonder meer zal repatriëren naar Macedonië na zijn aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 01.02.2012 dat hij geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 16). Betrokkene verklaarde verder dat een neef (zoon van een oom), M.A. in Duitsland zou wonen en er verblijfsdocumenten heeft. Een nicht (dochter van tante), E. genaamd, zou eveneens in Duitsland verblijven en in het bezit zijn van verblijfsdocumenten (DVZ, vraag 17). Op basis van het bovenstaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening echter niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 01.02.2012 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat België vlakbij Duitsland ligt (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze opgegeven reden om specifiek in België asiel aan te vragen, met name dat België vlakbij Duitsland ligt, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen omwille van de geografische nabijheid, zou neerkomen op het op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen omdat België vlak bij Duitsland ligt.

Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Duitsland, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij niet naar Duitsland wil terugkeren en dat hij niet begrijpt waarom deze vraag hem gesteld wordt aangezien hij van Duitsland een negatieve beslissing kreeg en een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene stelt verder dat er geen repatriëring was voorzien omdat ze de reglementen hadden gerespecteerd (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde redenen niet als gegrond beschouwd kunnen worden aangezien ze geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten.

Met betrekking tot de vraag naar zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat deze goed is (DVZ, vraag 20). Op 13.08.2012 diende betrokkene echtgenote per aangetekend schrijven een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 voor zichzelf, betrokkene en haar drie minderjarige kinderen. Deze aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 werd op 23.08.2012 door het bevoegde bureau binnen de DVZ onontvankelijk verklaard. Uit deze beslissing blijkt dat op grond van artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. De beslissing stelt verder dat uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat het bijgevolg niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Met betrekking tot de tussenkomst van Meester Vandermolen Isabel dd. 05.06.2012 dient het volgende te worden opgemerkt. Meester Vandermolen stelt dat haar cliënten een toepassing willen maken van de

soevereiniteitsclausule vervat in art 3 van de Dublin-II-Verordening en dat België zichzelf bevoegd verklaart om de asielpcedure zelf te behandelen. Meester Vandermolén beroept zich verder op de gezondheidssituatie van betrokkene echtgenote Z.B. en stelt dat zij op het moment van haar tussenkomst acht maanden zwanger was en dat deze zwangerschap verscheidene complicaties heeft en de gezondheidstoestand van het ongeboren kind en de moeder zelf aan een zijden draadje hangt waarvoor zij verwijst naar de stukken van dokter P.. Meester Vandermolén stelt dat zelfs indien haar cliënte, in casu betrokkene echtgenote, in Duitsland dezelfde medische behandeling voor haar problemen zou kunnen genieten dat een repatriëring naar een ander land teveel stress en medische risico's kunnen veroorzaken waardoor zowel het leven van moeder en kind kunnen worden bedreigd en dat ze zich derhalve beroept op artikel 1 van het EVRM dat het recht op leven waarborgt en op artikel 8 van het EVRM zijnde het recht op gezinsleven. Meester Vandermolén stelt dat een terugzending naar Duitsland een bedreiging van het leven van moeder en kind waar volgens Meester Vandermolén een reëel risico voor bestaat, een schending van art. 1 en art. 8 van het EVRM vormen. Vooreerst blijkt uit de aangebrachte medische attesten van dokter P. dd. 14.04.2012, 13.03.2012 en het labrapport afgedrukt op 22.02.2012 geenszins dat de gezondheidstoestand van moeder en ongeboren kind aan een "zijden draadje" hangt. Bovendien blijkt dat betrokkene op 22.06.2012 te Lier beviel van een dochter, E.Z., zodat zelfs als zouden er complicaties geweest zijn tijdens de zwangerschap, deze niet langer als actueel en relevant beschouwd kunnen worden aangezien betrokkene bevallen is. Dat betrokkene dan ook zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of haar dochter of dat betrokkene of haar dochter zouden lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene of haar minderjarige dochter gewoonlijk verblijft, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Er is bijgevolg geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wat betreft de door Meester Vandermolén aangehaalde schendingen van art. 1 en art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat Meester Vandermolén op geen enkele wijze aantoont hoe deze artikelen geschonden zouden worden bij een overdracht aan de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lidstaat, in casu Duitsland. Meester Vandermolén haalt wel aan dat de risico's op complicaties in de zwangerschap ten gevolge van stress bij verandering van omgeving en/of uitwijzing uit België zeer hoog zijn maar rekening houdende met de vaststelling dat betrokkene op 22.06.2012 bevallen is kan er niet langer gesteld worden dat deze risico's op complicaties in de zwangerschap nog langer actueel zijn. Bovendien stelt art. 1 van het EVRM: "Verplichting tot eerbiediging van de rechten van de mens. De Hoge Verdragsluitende Partijen verzekeren een ieder die ressorteert onder haar rechtsmacht de rechten en vrijheden die zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag". Artikel 1 van het EVRM verwijst dan ook niet naar het recht op leven aangezien dit gewaarborgd wordt door art. 2 van het EVRM waarin gesteld wordt dat: het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is: (a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld; (b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen; (c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken". Op welke wijze België dit artikel zou schenden bij een overdracht van betrokkene aan Duitsland wordt echter door Meester Vandermolén op geen enkele wijze aangetoond. De Belgische autoriteiten zijn immers geenszins van plan om het leven van haar cliënten te ontnemen. Dat de Duitse autoriteiten dit wel van plan zouden zijn of dat betrokkene in Duitsland daar het risico op loopt wordt evenmin op enige wijze aangetoond. Wat betreft de door Meester Vandermolén aangehaalde eventuele schending van art. 8 van het EVRM, met name het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven waarin gesteld wordt dat: "een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie en geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen", dient te worden opgemerkt dat Meester Vandermolén evenmin aannemelijk maakt op welke wijze een overdracht van haar cliënten naar Duitsland een eventuele schending zou inhouden van art. 8 van het EVRM. Op basis van de door betrokkene en zijn advocaat aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en

omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag, art. 3, art. 1, art. 2 en art. 8 van het EVRM worden weerlegd. Dit wordt echter op geen enkele wijze aangetoond. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Duitsland in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten op de luchthaven van Berlijn.

Zoals hogerop reeds aangehaald kan een terugkeer naar Duitsland door onze diensten worden georganiseerd. De Duitse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Duitsland - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de tweede verzoekster, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde Z.B.
geboren te S., op (in) (...)
van nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 23.01.2012 is toegekomen in België. Vier dagen later, op 27.01.2012, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.) te bezitten en geboren te zijn te "S." op 26.12.1973.

Uit het Eurodacverslag van 27.01.2012 blijkt dat betrokkene in Duitsland asiel heeft aangevraagd en de Duitse autoriteiten hebben op 02.04.2012 ingestemd met de terugname van bovengenoemd persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 01.02.2012 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verder dat zij voordien met haar zoon (Z.E.), dochter (E.G.) en echtgenoot Z.T. (o.v. ...) asiel aanvroeg in Duitsland. Betrokkene verklaarde dat ze Skopje in Macedonië op 14.06.2011 verlaten zou hebben per combi en richting Duitsland gereisd zou zijn. Op 16.06.2011 zou ze in Düsseldorf aangekomen zijn waar ze asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde dat ze in Duitsland verbleef van 16.06.2011 tot 23.01.2012. Betrokkene stelt dat ze eerst in een opvangcentrum in Eisenberg verbleef gedurende twee maanden en vervolgens overgeplaatst werd naar het opvangcentrum van "Saalfeld Saele" waar ze gedurende drie tot vier maanden verbleven zou hebben. Vervolgens zou ze bij haar zus A.B. verbleven hebben in Düsseldorf tot 23.01.2012. Betrokkene stelt dat haar asielaanvraag in september 2011 zou zijn afgewezen en dat ze één maand kregen om Duitsland te verlaten. Betrokkene verklaarde dat ze uiteindelijk op 23.01.2012 Duitsland per bus verliet richting België waar ze nog dezelfde dag zou zijn aangekomen en op 27.01.2012 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lidstaten niet te hebben verlaten.

Op basis van de resultaten in het Eurodacverslag van 27.01.2012 en de verklaringen van betrokkene dat ze in Duitsland asiel aanvraag en van Duitsland naar België reside, werd op 02.02.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Duitse autoriteiten overgemaakt voor betrokkene en haar twee minderjarige kinderen Z.E. (°...) en Z.G. (...).

De Duitse autoriteiten willigden, na een initiële weigering op 06.02.2012, dit verzoek tot terugname op 02.04.2012 in op basis van art. 16.1.e voor betrokkene en twee minderjarige kinderen. De Duitse autoriteiten gaven op de dezelfde dag eveneens hun akkoord tot terugname voor betrokkene echtgenoot Z.T. (o.v...) op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II- Verordening. Betrokkene beviel in België van een dochter E.Z., geboren op 22.06.2012 te Lier. De Duitse autoriteiten werden op 24.08.2012 op hoogte gebracht van deze geboorte waarbij de Belgische autoriteiten de toepassing inriepen van art. 4.3 van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland haar zonder meer zal repatriëren naar Macedonië na haar aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van haar asielaanvraag is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 01.02.2012 dat zij geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 16). Betrokkene verklaarde verder dat haar zus A.B. in Düsseldorf, Duitsland zou wonen en er verblijfsdocumenten zou hebben (DVZ, vraag 17). Op basis van het bovenstaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 01.02.2012 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat Duitsland vlakbij België ligt (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze opgegeven reden om specifiek in België asiel aan te vragen, met name dat België vlakbij Duitsland ligt, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen omwille van de geografische nabijheid, zou neerkomen op het op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen omdat België vlak bij Duitsland ligt.

Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Duitsland, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat ze in feite niet terug wil naar Duitsland en dat ze enkel terug keert indien de wet haar zou verplichten. Betrokkene stelt tijdens haar gehoor op de DVZ van 01.02.2012 verder dat ze vier maanden zwanger is en al veel problemen heeft bij het reizen (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot de aangehaalde bovenvermelde redenen waarom een verzet tegen

een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Duitsland, volgens betrokkene gerechtvaardigd is, dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen redenen aanhaalt die een verzet tegen de overdracht naar Duitsland zouden rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat ze op het moment van haar gehoor zwanger was en dat ze daardoor veel problemen heeft met reizen (DVZ, vraag 21) dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 22.06.2012, en dus ruim na haar gehoor van 01.02.2012, beviel van een dochter. Derhalve is het niet aannemelijk dat betrokkene omwille van haar zwangerschap niet in staat zou zijn om te reizen.

De door betrokkene op 13.08.2012 via een aangetekend schrijven een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 voor zichzelf, haar Z.T. en haar drie minderjarige kinderen werd op 23.08.2012 door het bevoegde bureau binnen de DVZ onontvankelijk verklaard. Uit deze beslissing blijkt dat op grond van artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaars-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. De beslissing stelt verder dat uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat het bijgevolg niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Met betrekking tot de tussenkomst van Meester Vandermolen Isabel dd. 05.06.2012 dient het volgende te worden opgemerkt. Meester Vandermolen stelt dat haar cliënten een toepassing willen maken van de soevereiniteitsclausule vervat in art 3 van de Dublin-II-Verordening en dat België zichzelf bevoegd verklaart om de asielprocedure zelf te behandelen. Meester Vandermolen beroept zich verder op de gezondheidssituatie van betrokkene en stelt dat zij op het moment van haar tussenkomst acht maanden zwanger was en dat deze zwangerschap verscheidene complicaties heeft en de gezondheidstoestand van het ongeboren kind en de moeder zelf aan een zijden draadje hangt waarvoor zij verwijst naar de stukken van dokter P. Meester Vandermolen stelt dat zelfs indien haar cliënte in Duitsland dezelfde medische behandeling voor haar problemen zou kunnen genieten dat een repatriëring naar een ander land teveel stres en medische risico's kunnen veroorzaken waardoor zowel het leven van moeder en kind kunnen worden bedreigd en dat ze zich derhalve beroept op artikel 1 van het EVRM dat het recht op leven waarborgt en op artikel 8 van het EVRM zijnde het recht op gezinsleven. Meester Vandermolen stelt dat een terugzending naar Duitsland een bedreiging van het leven van moeder en kind waar volgens Meester Vandermolen een reëel risico voor bestaat, een schending van art. 1 en art. 8 van het EVRM vormen. Vooreerst blijkt uit de aangebrachte medische attesten van dokter P. dd. 14.04.2012, 13.03.2012 en het labrapport afgedrukt op 22.02.2012 geenszins dat de gezondheidstoestand van moeder en ongeboren kind aan een "zijden draadje" hangt. Bovendien blijkt uit dat betrokkene op 22.06.2012 te Lier beviel van een dochter, E.Z., zodat zelfs als zouden er complicaties geweest zijn tijdens de zwangerschap, deze niet langer als actueel en relevant beschouwd kunnen worden aangezien betrokkene bevallen is. Dat betrokkene dan ook zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of haar dochter of dat betrokkene of haar dochter zouden lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene of haar minderjarige dochter gewoonlijk verblijft, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Er is bijgevolg geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wat betreft de door Meester Vandermolen aangehaalde schendingen van art. 1 en art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat Meester Vandermolen op geen enkele wijze aantoonst hoe deze artikelen geschonden zouden worden bij een overdracht aan de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Duitsland. Meester Vandermolen haalt wel aan dat de risico's op complicaties in de zwangerschap ten gevolge van stress bij verandering van omgeving en/of uitwijzing uit België zeer hoog zijn maar rekening houdende met de vaststelling dat betrokkene op 22.06.2012 bevallen is kan er niet langer gesteld worden dat deze risico's op complicaties in de zwangerschap nog langer actueel zijn. Bovendien stelt art. 1 van het EVRM: "Verplichting tot eerbiediging van de rechten van de mens. De Hoge Verdragsluitende Partijen verzekeren een ieder die ressorteert onder haar rechtsmacht de rechten

en vrijheden die zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag". Artikel 1 van het EVRM verwijst dan ook niet naar het recht op leven aangezien dit gewaarborgd wordt door art. 2 van het EVRM waarin gesteld wordt dat: "het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is: (a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld; (b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen; (c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken". Op welke wijze België dit artikel zou schenden bij een overdracht van betrokkene aan Duitsland wordt echter door Meester Vandermolen op geen enkele wijze aangetoond. De Belgische autoriteiten zijn immers geenszins van plan om het leven van haar cliënten te ontnemen. Dat de Duitse autoriteiten dit wel van plan zouden zijn of dat betrokkene in Duitsland daar het risico op loopt wordt evenmin op enige wijze aangetoond. Wat betreft de door Meester Vandermolen aangehaalde eventuele schending van art. 8 van het EVRM, met name het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven waarin gesteld wordt dat: "een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie en geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen" dient te worden opgemerkt dat Meester Vandermolen evenmin aannemelijk maakt op welke wijze een overdracht van haar cliënten naar Duitsland een eventuele schending zou inhouden van art. 8 van het EVRM. Op basis van de door betrokkene en haar advocaat aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag, art. 3, art. 1, art. 2 en art. 8 van het EVRM worden weerlegd. Dit wordt echter op geen enkele wijze aangetoond. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Duitsland in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 352, art. 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich met haar drie minderjarige kinderen aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten op de luchthaven van Berlijn.

Zoals hogerop reeds aangehaald kan een terugkeer naar Duitsland door onze diensten worden georganiseerd. De Duitse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Duitsland - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en het verbod van refoulement, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij lichten het middel, dat uitsluiten tegen de tweede en derde bestreden beslissing is gericht, als volgt toe:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekers hun asielaanvraag dienen in te dienen voor de Duitse autoriteiten, terwijl het diezelfde Duitse autoriteiten zijn die initieel aan de Belgische autoriteiten hebben laten weten dat ze weigeren om de asielaanvraag van verzoekers te behandelen. Dit dient uiteraard ruimer bekeken te worden en er dient rekening te worden gehouden met de ruimere situatie in Duitsland: in Duitsland hebben de laatste jaren zéér veel Roma asiel aangevraagd (tien keer meer dan voorheen), zodat een asielaanvraag van verzoekers; die evenzeer van Roma origine zijn, bekeken wordt in de ruimere context van enorme stijging van aantal asielaanvragen van Roma in Duitsland.

Verzoekers dreigen dan ook (wederom) beslissing tot weigering van hun asieldossier te bekomen en een kans op repatriëring naar Macedonië is dan ook zeer reëel, en dit terwijl Macedonië al veroordeeld werd door het EHRM op 15 februari 2007, omdat het land de rechten van de Roma niet beschermt, juist integendeel.”

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De bestreden beslissingen moeten wel duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf wordt besloten.

De Raad stelt vast dat het eerste middel uitsluitend is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, dit is tegen de beslissingen waarbij aan de verzoekers het verblijf werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

In de motieven van de tweede en derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. Daarnaast wordt ook de feitelijke grondslag weergegeven, met name de vaststelling dat België overeenkomstig de Dublin-II-Verordening niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan Duitsland toekomt. De verweerder heeft in de bestreden beslissing tevens op duidelijke wijze de feitelijke elementen aangegeven waarom *in casu* Duitsland de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekers en heeft in deze beslissingen tevens concreet onderzocht of er gegronde redenen waren voor de behandeling van de asielaanvraag in België.

De motivering van de tweede en bestreden beslissing stelt de verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond, zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Er wordt in de bestreden beslissing op een uitgebreide wijze gemotiveerd waarom de overdracht van de verzoekers naar Duitsland dat zijn verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekers uitdrukkelijk aanvaard heeft, geen schending vormt van artikel 3 EVRM. Hierbij worden onder meer de verdragen en Europese instrumenten aangestipt waarbij Duitsland is aangesloten en wordt ook uitdrukkelijk ingegaan op de verklaringen van de verzoekers met betrekking tot de aan hen tijdens zijn Dublininterview van 1 februari 2012 gestelde vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die zich verzetten tegen een overdracht aan de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat. Daarnaast wordt ook concreet ingegaan op de verklaringen die de verzoekers aflegden tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 februari 2012 alsook op de elementen die de toenmalige raadsman van de

verzoekers had aangebracht in een fax dd. 5 juni 2012 en waarbij werd verzocht om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule bepaald bij artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. Er wordt tevens uitdrukkelijk ingegaan op de aanvraag op machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die de verzoekers hebben ingediend, waarbij erop wordt gewezen dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard en dat in deze beslissing gesteld wordt dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet kan worden afgeleid dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit zodat niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG noch op artikel 3 van het EVRM. De vaststellingen van de verweerder zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. De verzoekers gaan in hun verzoekschrift echter nergens concreet in op de motivering van de tweede en derde bestreden beslissing.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

De Raad verwijst naar vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM waarin wordt gesteld dat een gevreesde behandeling een minimum niveau van hardheid moet bereiken vooraleer het valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). Hoewel alle voornoemde behandelingen en bestraffingen in artikel 3 EVRM op gelijke voet zijn verboden, ligt het minimumniveau van hardheid dat t.a.v. foltering wordt vereist hoger dan t.a.v. vernederende behandeling. Dit onderscheid vloeit voornamelijk voort uit een verschil in de intensiteit van het veroorzaakte leed. Om een behandeling als foltering te kwalificeren is daarbij het element van opzettelijkheid vereist (EHRM 28 juli 1999, nr. 25803/94, Selmouni v. Frankrijk, par. 97-100). Om een behandeling als onmenselijke of vernederende behandeling te kwalificeren kan opzettelijkheid een relevante factor zijn maar geen factor die op afdoende wijze een vaststelling van schending van artikel 3 van het EVRM uitsluit (vaste rechtspraak: EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau van hardheid is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, morele integriteit en menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

Een slechte behandeling die het minimum niveau van hardheid bereikt, zoals vereist onder artikel 3 van het EVRM, kan worden toegebracht door opzettelijke daden van overheidsactoren en niet-overheidsactoren alsook het gevolg zijn van nalatigheid door overheidsactoren en niet-overheidsactoren (zie EHRM 27 mei 2008, nr. 26565, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 43; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 281).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad stelt vast dat in het kader van het onderhavige beroep niet betwist wordt dat Duitsland in toepassing van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening en artikel 51/5 van de vreemdelingenwet de bevoegde lidstaat is voor de behandeling de asielaanvraag van de verzoekers. De verzoekers menen evenwel dat zij, gezien de recente toestroom van asielaanvragen van etnische Roma in Duitsland, dreigen om wederom een beslissing tot weigering van hun asioldossier te bekomen en betogen dat de kans op repatriëring naar Macedonië zeer reëel is.

In de tweede en derde bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat de asielaanvraag van de verzoekers in Duitsland zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht die ook gelden in andere Europese lidstaten en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals vastgelegd in de

Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Er wordt ook voor elk van de verzoekers vastgesteld, in verwijzing naar de concrete elementen van het dossier, dat zij geen concrete elementen aanbrengen dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM en dat zij niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hen zonder meer zullen repatriëren naar Macedonië vooraleer in het kader van hun asielaanvraag is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeven, hetgeen een behandeling zou behelzen die strijdt met artikel 3 van het EVRM.

Er dient te worden herhaald dat, wanneer een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, het aan de verzoekers toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling.

Het risico waarop de verzoekers zich *in casu* beroepen bestaat erin dat Duitsland, gezien de eerdere weigering om hun asielaanvraag te behandelen en gezien de enorme toevloed van Roma asielzoekers, hun asielaanvraag zou weigeren en hen zou repatriëren naar Macedonië.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Duitse autoriteiten, na een aanvankelijke weigering op 6 februari 2012, op 2 april 2012 uitdrukkelijk instemden met de overdracht van de verzoekers onder artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. Bij de initiële weigering van de Duitse autoriteiten werd geargumenteed dat de Duitse autoriteiten na de weigering van de asielaanvraag van de verzoekers maatregelen hebben genomen en dat zij deze op 7 november 2012 daadwerkelijk ten uitvoer hebben gelegd om ervoor te zorgen dat de verzoekers zich begeven naar hun land van herkomst (cfr. Artikel 16.4 van de Dublin-II-Verordening). Nadat de Belgische autoriteiten hun Duitse collega's met een schrijven van 24 februari 2012 informeerden over de verklaringen van de verzoekers dat zij in Duitsland bleven tot hun vertrek naar België en hen wezen op de paspoorten van de verzoekers waaruit niet blijkt dat zij op 7 november 2012 het grondgebied van de lidstaten hebben verlaten, stemden de Duitse autoriteiten op 2 april 2012 uitdrukkelijk in met de terugname van de verzoekers in toepassing van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. Met de loutere verwijzing dat de Duitse autoriteiten initieel aan de Belgische autoriteiten hebben laten weten dat ze weigeren om de asielaanvraag van de verzoekers te behandelen, en gelet op de uitdrukkelijke aanvaarding van de terugname op 2 april 2012, maken de verzoekers geenszins aannemelijk dat er een reëel risico zou bestaan dat de Duitse autoriteiten hun asielaanvraag niet zouden behandelen of hen zouden repatriëren naar Macedonië. Ook met de loutere verwijzing naar de grote toename aan Roma asielzoekers in Duitsland, die door de verzoekers wordt gestaafd met een internetartikel van 21 maart 2012 en voor zover dit internetartikel enige gezaghebbende bron zou uitmaken, maken de verzoekers op geen enkele wijze aannemelijk dat de Duitse autoriteiten in hun specifieke geval niet zouden voldoen aan de verplichtingen die artikel 3 van het EVRM of de richtlijn 2004/83/EG hen oplegt.

De verzoekers tonen dan ook niet concreet aan dat zij persoonlijk in Duitsland het slachtoffer zullen worden van een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De verzoekers hebben niet verklaard dat zij bij hun eerdere verblijf in Duitsland slecht werden behandeld, in tegendeel hebben zij verklaard dat zij gedurende hun eerdere asielprocedure in Duitsland opgevangen werden in een opvangcentrum te Jena en daarna te Saalfeld Saele tot ze hun negatieve beslissing kregen, waarna ze gingen inwonen bij de zus van de tweede verzoekster te Dusseldorf (zie administratief dossier, dublinverhoren dd. 1 februari 2012, vraag 13). Niets wijst er op dat de verzoekers, bij hun terugkeer naar Duitsland niet opnieuw zullen worden opgevangen tijdens de duur van hun tweede asielprocedure. De verzoekers brengen bovendien geen concrete gegevens bij die zouden kunnen aantonen dat zij een reëel risico lopen om door de Duitse autoriteiten teruggezonden te worden naar hun land van herkomst in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekers maken met hun beschouwingen en het bijvoegen van een algemeen internetartikel geenszins aannemelijk dat hun rechten als derdelanders in Duitsland *in concreto* niet gevrijwaard zijn, nu Duitsland gebonden is aan internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van asielzoekers, zoals de bestreden beslissing trouwens terecht vaststelt. De Belgische Staat dient er van uit te gaan dat de Duitse autoriteiten hun internationale en Europese aangegane engagementen zullen nakomen. Duitsland, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat, is partij bij het EVRM en de Vluchtelingenconventie en het land is tevens gebonden door de Europese migratie- en asielregelgeving. De verzoekers kunnen zich steeds naar de politieke en gerechtelijke overheden in Duitsland richten. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel moet derhalve verondersteld worden dat dit land zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien zal nakomen.

Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar Duitsland dient te begeven of kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de verzoekers, met hun eerder hypothetische en onvoldoende concreet onderbouwde betoog, geen schending van het non-refoulementbeginsel (indirect refoulement) aantonen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel van het 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich ook niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002). Gelet op hetgeen voorafgaat, kan samenvattend worden vastgesteld dat de verzoekers geen schending aantonen van artikel 3 van het EVRM, gezien het ontbreken van concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken, voldoende zwaarwichtige feiten (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten vast stelt. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de tweede en derde bestreden beslissing wel degelijk geschraagd zijn op draagkrachtige motieven die feitelijk correct zijn. Het besluit van deze beslissingen verhoudt zich dan ook naar rede tot de erin opgegeven motieven. De verzoekers tonen niet aan dat de opgegeven redenen feitelijk onjuist zouden zijn noch dat het bestuur de feiten niet correct gekwalificeerd heeft. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt in de uiteenzetting van het middel op geen enkele wijze verder geduid, laat staan aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2 In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van het EVRM alsook van het verbod van refoulement *juncto* de uitdrukkelijke motiveringsplicht bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt: "Uit het medisch advies van de arts-adviseur dd. 23/08/2012 (...) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens."

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken hier melding maakt van het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf, zonder melding te maken van het land waaraan België de terugname heeft verzocht, namelijk Duitsland.

Aangaande Duitsland wordt verwezen naar de hierboven vermelde uiteenzetting, waarin uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van het feit dat in hoofde van verzoekers, als Roma, een zeer reële mogelijkheid bestaat van weigering van hun asiëldossier, niet enkel omdat Duitsland initieel hun asiëldossier heeft geweigerd om terug te nemen, doch ook omwille van de ruimere context in Duitsland, van enorme stijging van het aantal Roma-asielzoekers.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijkheid, in hoofde van verzoekers, om de financiële middelen te hebben om in Macedonië medisch behandeld te worden.

In ieder geval blijkt uit bijgaand attest dat verzoekers niet verzekerd zijn in Macedonië."

De Raad stelt vast dat de uiteenzetting van het tweede middel enigszins intern contradictorisch is. Enerzijds verwijten de verzoekers de verweerder dat hij in de eerste bestreden beslissing geen melding heeft gemaakt van het land waaraan de terugname werd verzocht, met name Duitsland, terwijl zij

verderop argumenteren dat geen onderzoek werd gevoerd naar hun financiële mogelijkheid om een behandeling in Macedonië te bekostigen.

In zoverre de verzoekers verwijzen naar de uiteenzetting van het eerste middel, kan worden volstaan met de verwijzing naar de bespreking hiervan onder punt 3.1. Met de loutere verwijzing naar de uiteenzetting van het eerste middel, wordt ook in het kader van het tweede middel de schending van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel niet aangetoond.

Artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet, zoals het van kracht was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoeker, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De eerste bestreden beslissing moet wel duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf wordt besloten.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing wel degelijk de juridische als de feitelijke overwegingen weer waarop ze gegrond is. De genoemde beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 8 januari 2012, en naar de redenen waarom de aanvraag van de verzoekers om hen te machtigen tot verblijf onontvankelijk is. In de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het advies dat de arts-adviseur op 23 augustus 2012 overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, heeft uitgebracht aangaande de medische problematiek van de tweede verzoekster. Dit advies werd samen met de eerste bestreden beslissing onder gesloten omslag aan de tweede verzoekster ter kennis gebracht en maakt dan ook deel uit van de motivering van de eerste bestreden beslissing. In deze beslissing wordt gesteld dat de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is omdat uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat de ziekte van de tweede verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, zodat uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet kan worden afgeleid dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG noch op artikel 3 van het EVRM. In het advies van de arts-adviseur, dat integraal deel uitmaakt van de eerste bestreden beslissing, wordt het door de verzoekers bijgebrachte standaard medische getuigschrift dd. 9 augustus 2012 op uitdrukkelijke wijze in rekening genomen en wordt geoordeeld dat hieruit niet mag blijken dat de betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven en dat de beschreven aandoeningen geen dringende maatregelen vereisen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. De arts-adviseur oordeelt tevens dat het medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een ziekte met een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM en zoals geïnterpreteerd door het EHRM en concludeert dat de ziekte van de tweede verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In hun betoog laten de verzoekers het oordeel van de verweerder en van de arts-adviseur dat de ziekte van de tweede verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet ongemoeid. Zij brengen hiertegen immers geen enkel argument, laat staan concrete elementen in.

Waar de verzoekers kritiek uitoefenen op het feit dat in de eerste bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van Duitsland als het land waaraan de terugname van de verzoekers werd gevraagd, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers verklaren op 24 januari 2012 het Rijk te zijn binnengekomen. Zij verklaren zich op 27 januari 2012 vluchteling. Hierna worden de verzoekers geïnterviewd door diensten van de verweerder om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag (zie administratief dossier, dublininterviews dd. 1 februari 2012). Uit dit interview blijkt dat de verzoekers verklaren dat ze op 20 juni 2011 een asielaanvraag hebben ingediend in Duitsland. Dit stemt overeen met de gegevens uit de Eurodac database, waarvan eveneens uittreksels in het administratief dossier zijn opgenomen. De verzoekers verklaarden eveneens dat zij van 20 juni 2011 tot 23 januari 2012 in Duitsland verbleven. In het kader van de Dublin-II-Verordening werden de Duitse autoriteiten door de Belgische autoriteiten aangeschreven, waarna zij op 2 april 2012 uitdrukkelijk instemden met de terugname van de verzoekers overeenkomstig artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Aangezien de verzoekers middels het onderhavige verzoekschrift tevens de beslissingen bestrijden die op 27 augustus 2012 zijn genomen en waaruit blijkt dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van hun asielaanvraag en waarbij de verzoekers het bevel krijgen om binnen de 7 dagen het grondgebied van het Rijk te verlaten en zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten op de luchthaven van Berlijn, en zij zelf hebben verklaard dat zij van juni 2011 tot 23 januari 2012 in Duitsland verbleven en er een asielaanvraag indienden, kan niet worden ingezien welk belang de verzoekers hebben bij hun grief dat de eerste bestreden beslissing niet expliciet melding maakt van Duitsland als het land waaraan de Belgische autoriteiten de terugname van de verzoekers hebben verzocht. De eerste bestreden beslissing maakt immers duidelijk melding van *“het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”* waarbij het voor de verzoekers, gelet op hun verklaringen en gelet op

de tweede en derde bestreden beslissing, zonder meer en zonder bijkomende explicitering, duidelijk is dat het land van herkomst Macedonië is en het land van gewoonlijk verblijf Duitsland. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt overigens duidelijk dat de verweerder de overdracht van de verzoekers aan Duitsland wel degelijk in rekening heeft genomen bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Immers wordt in het schrijven waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken aan de arts-adviseur verzoekt om zijn advies omtrent het voorgelegde medisch dossier te verstrekken, uitdrukkelijk melding gemaakt van het feit dat het een Dublin-dossier betreft, met overname door Duitsland (zie administratief dossier, schrijven dd. 23 augustus 2012). Nu de elementen van het administratief dossier duidelijk zijn en het ook voor de verzoekers zonder meer duidelijk is dat Duitsland in hun geval het land van gewoonlijk verblijf is, maakt het gebrek aan explicitering terzake in de eerste bestreden beslissing geenszins een schending uit van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Aangezien uit de stukken van het administratief dossier en uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekers zich ten gevolge van de tweede en derde bestreden beslissing terug naar Duitsland dienen te begeven en zij niet aantonen dat er een reëel risico is dat de Duitse autoriteiten hen, in strijd met artikel 3 van het EVRM zullen repatriëren naar hun land van herkomst, zijnde Macedonië, is de uiteenzetting omtrent het gebrek aan financiële draagkracht voor het bekostigen van een behandeling in Macedonië niet relevant. Er is immers geen enkel element dat aannemelijk maakt dat de verzoekers terug dienen te keren naar Macedonië. De verzoekers dienen zich niet naar Macedonië, maar naar Duitsland te begeven en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel de verweerder als de arts-adviseur hiervan kennis hadden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Het stuk dat aan het verzoekschrift wordt toegevoegd en waarmee de verzoekers willen aantonen dat zij in Macedonië niet verzekerd zijn, is overigens opgesteld in een vreemde taal zonder dat het stuk vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar de taal van de rechtspleging. Op grond van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt de Raad dit stuk, dat klaarblijkelijk is opgesteld in een Slavische taal en dus niet in het Nederlands, niet in overweging. De verzoekers kunnen *in casu*, gelet op het feit dat zij voorheen in Duitsland hebben verbleven en zij gevolge van de tweede en derde beslissing terug aan Duitsland zullen worden overgedragen, dan ook niet dienstig aanvoeren dat de verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing diende te onderzoeken of zij de nodige financiën hadden om in Macedonië een behandeling te krijgen voor de aandoening van de tweede verzoekster.

Concluderend stelt de Raad dan ook vast dat een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet niet kan worden aangenomen, terwijl de verzoekers evenmin een schending aantonen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE